

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 582/2018
07.08.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца Компаније „Дунав осигурање“ АДО Београд, Главна филијала Нови Сад, чији је пуномоћник Никола Божић, адвокат из ..., против тужених АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Дејана Спасојевић Иванчић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2792/17 од 05.10.2017. године, на седници одржаној дана 07.08.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2792/17 од 05.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 3828/17 од 25.05.2017. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени ББ да тужиоцу на име регресног дуговања исплати износ од укупно 9.375.164,51 динара и то појединачне износе са законском затезном каматом, све ближе одређено у изреци пресуде. Обавезан је тужилац да туженом ББ накнади трошкове поступка у износу од 458.454,00 динара. Делимично је усвојен тужбени захтев у односу на тужену АА, која је обавезана да тужиоцу на име регресног дуговања исплати укупно 9.375.164,51 динара са законском затезном каматом на појединачне износе, све ближе одређено у изреци пресуде. Одбијен је тужбени захтев према туженој АА за износ од 122.790,00 динара, са споредним потраживањем. Обавезана је тужена АА да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 381.839,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења 10.02.2016. године до исплате. Тужени су ослобођени од плаћања судске таксе у овом поступку.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2792/17 од 05.10.2017. године, укинута је првостепена пресуда и пресуђено тако што је обавезан тужени ББ да тужиоцу на име регресног дуговања исплати износ од укупно 9.375.104,51 динара са законском затезном каматом на појединачне износе, све ближе одређено у изреци пресуде, као и износ од 312.328,14 динара на име трошкова поступка са законском затезном каматом од 25.05.2017. године, до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени ББ је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, нити је пред другостепеним судом учињена повреда поступка из члана 374 став 1. ЗПП, на коју се у ревизији указује. Неосновани су наводи ревизије да је у другостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. Закона о парничном поступку јер је другостепени суд имао у виду све околности конкретног случаја и чињенично стање које је утврђено у поступку пред првостепеним судом и на расправи пред другостепеним судом, а за своју одлуку дао је образложене и јасне разлоге, због чега је неосновано указивање на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се указује у ревизији не представља битну повреду због којих се ревизија може изјавити применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном кривичном пресудом Општинског суда у Новом Саду од 21.04.2010. године, тужена АА, супруга сина туженог ББ, је оглашена кривом због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја и кажњена што је дана 04.11.2007. године у Новом Саду проузроковала саобраћајну незгоду управљајући аутомобилом марке „...“, регистарских ознака ..., под дејством алкохола у крви од 1,407 г/кг, тако што је повредила правила о првенству пролаза на раскрсници и није пропустила возило које јој је наилазило са десне стране „...“, регистарских ознака ... којим је управљао ВВ. Путници у возилу којим је управљала АА били су ГГ рођена 1985. године која се налазила на задњем седишту и ДД рођен 1981. године који се налазио на месту сувозача. У моменту незгоде АА је била на горњој граници лаког степена алкохолисаности у ком степену су све психичке и моторне функције благо ослабљене, опада пажња и концентрација, смањује се могућност адекватне процене брзине кретања и брзовремено реаговање у изненадним ситуацијама. Возило којим је управљала АА било је осигурано код тужиоца по полиси осигурања за период од 19.10.2007. године до 19.10.2008. године, а уговарач осигурања по наведеној полиси био је тужени ББ. Наведено возило тужени ББ је прибавио уговором о лизингу који је закључио 2004. године, а користили су га и он и син БЂ по споразуму, односно тужени ББ је сину дозвољавао да користи возило. Наведеног дана син туженог ББ је узео возило и о томе обавестио мајку, а након прославе коју су правили, тужена АА је узела кључеве од аутомобила да би превезла госте. Раније није управљала овим возилом нити је тражила одобрење за управљање. У предметној саобраћајној незгоди повређени су ВВ, возач другог путничког возила и ГГ и ДД сапутници тужене АА. ВВ је у предметној саобраћајној незгоди претрпео тешке телесне повреде, ГГ је претрпела лаке телесне повреде, а код оштећеног ДД је дошло до тешког инвалидитета. Након утврђених повреда, умањења опште животне активности и трајања интензитета физичких болова и страха, тужилац је са ВВ и ГГ закључио вансудско поравнање на основу којег им је исплатио претрпљену штету. Оштећеном ДД су правноснажним пресудама, на терет тужиоца, досуђени утврђени износи на име нематеријалне и материјалне штете, приликом одлучивања урачунат је и

његов допринос од 30%, а тужилац је оштећеном исплатио наведене износе. Родитељи ДД, ЕЕ и ЖЖ су против тужиоца исходovali правноснажене пресуде којим је обавезан тужилац да им исплати досуђене износе на име нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због тешког инвалидитета сина. Тужилац је Републичком заводу за здравствено осигурање исплатио укупан износ трошкова лечења лица која су поређена у овој саобраћајној незгоди.

Полазећи од напред утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио тужбени захтев према туженом ББ за исплату регресног дуговања, док је усвојио тужбени захтев у односу на тужену АА и обавезао је да тужиоцу исплати регресно потраживање у целости.

Другостепени суд је утврђујући да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка, јер је о тужбеном захтеву постављеном према туженој АА, већ правноснажно одлучено пресудом Основног суда у Новом саду П 2956/12 од 10.02.2016. године, којом је усвојен тужбени захтев у односу на њу, због чега није било места поновном одлучивању и закључујући да је одлука у односу на туженог ББ, пре свега захваћена битном повредом у вези члана 308. став 1. ЗПП, јер је заснована на доказу-исправи од 24.10.2007. године која није достављена уз тужбу, већ тек уз поднесак од 03.03.2015. године без навођења оправдавајућих околности, због којих то није учињено раније, те је погрешно примењено материјално право када је у односу на њега одбијен тужбени захтев, због чега је укинуо првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиоца обавезујући туженог ББ да му на име регресног дуговања исплати досуђени износ као и да му накади трошкове поступка.

Врховни касациони суд налази да је побијана одлука донета правилном применом материјалног права, са свеобухватним, образложеним и јасним разлозима које прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд у целини прихвата наводе и разлоге другостепеног суда у вези са закључком о постојању основа и елемената одговорности туженог ББ за тражену накнаду опредељеног вида штете проузроковане тужиоцу, коју он потражује сада од тужених регресним потраживањем.

Одредбом члана 87. став 2. Закона о осигурању имовине и лица („Службени гласник РС“ бр. 30/96...55/99), који се примењивао у време проузроковане незгоде, је прописано да организација за осигурање која је накнадила штету оштећеном лицу ступа у његово право према лицу одговорном за штету за износ исплаћене накнаде, камату и трошкове, ако није наступила њена обавеза према условима уговора о осигурању од аутоодговорности, а одредбом члана 4. став 1. тачка 3. Услови за осигурање власника, односно корисника моторних и прикључних возила од одговорности за штете причињене трећим лицима, прописано је да осигураник губи право из осигурања, ако је у тренутку саобраћајне незгоде под утицајем алкохола, дрога или других наркотика, а сматра се да је возач под утицајем алкохола ако има више од 0,5 промила алкохола у крви или се без обзира на количину алкохола у крви, стручним прегледом утврди да показује знаке алкохолне поремећености.

Одредбом члана 176. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да уместо имаоца ствари, и исто као он, одговара лице коме је ималац поверио ствар да се њоме служи или лице које је иначе дужно да је надгледа, а није код њега на раду.

Одредбом члана 177. став 2. ЗОО прописано је да се ималац ствари ослобађа одговорности ако докаже да је штета настала искључиво радњом оштећеника или трећег лица, коју он није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити.

Сходно изнетим одредбама, неосновано је позивање ревидента на погрешну примену материјалног права јер су се и по оцени Врховног касационог суда стекли су се услови да тужилац исплаћено регресира од свог осигураника, овде туженог ББ, који је као лице које је закључило уговор о осигурању од ауто одгорности изгубио право из осигурања пошто је у моменту незгоде његовим возилом, управљало лице које је услед алкохолисаности скривило саобраћајну незгоду. Одговорност туженог ББ је солидарна са одговорношћу тужене АА, зато што је он ималац возила, власник, који је закључио уговор о обавезном осигурању, а одговорност се заснива на чињеници да је ББ, ово возило посредно поверио на коришћење АА, одобравајући коришћење њеном мужу односно његовом сину са којим је споразумно користио ово возило, све сходно одредби члана 176. став 1. Закона о облигационим односима. Тужени није доказао да су испуњени услови из одредбе члана 177. став 2. ЗОО којим би се ослободио одговорности јер је у склопу свих изведеих доказа утврђено да су тужени ББ и његов син возило користили заједнички и споразумно, да је син туженог ББ повремено користио возило и без очевог противљења, те му околност коришћења и могућност коришћења од стране супруге свога сина, која је возач, која је имала приступ возилу, који се никако не може окарактерисати као противправан, није могло представљати околност коју није могао предвидети, избећи или отклонити. Доказе на околност да је његов син неовлашћено преузео возило, код утврђења да није било противправног и неовлашћеног преузимања, другостепени суд је правилном применом одредби чланова 308. став 1. и 314. ЗПП одбио јер тужени није учинио вероватним наводе да те доказе није раније могао презентовати суду. Како је обавеза лица одговорног за штету у целости извршена, исплатом од стране тужиоца, то је правилно обавезан тужени ББ да тужиоцу накнади и законску затезну камату на исплаћене износе почев од тренутка када је тужилац извршио исплате оштећеним лицима. Неосновано се ревизијом туженог непосредно или посредно позивањем на доказне предлоге оспорава резултат спроведеног доказног поступка указујући на погрешно утврђено чињенично стање с обзиром да побијана одлука садржи детаљно образложење о утврђеним чињеницама, наводима и захтевима тужиоца и примени материјалног права на основу конкретних резултата доказног поступка.

Из наведених разлога применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић